

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Markovej a členiek senátu JUDr. Júlie Horskej a JUDr. Dariny Ličkovej v právnej veci žalobcu: **M.**, P., IČO: X., proti žalovanej: **JUDr. D.**, K., správkyňa konkurznej podstaty úpadcu P., IČO: X., **o vydanie veci z konkurznej podstaty**, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 12. novembra 2007 č.k. 35Cbi/49/2006-33, takto

r o z h o d o l:

Napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 12. novembra 2007, č.k. 35Cbi 49/06-33 sa **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým rozhodnutím zamietol návrh žalobcu, ktorým sa domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť vydať jeho vlastníctvo s plodmi a úžitkami za roky 1991 až 2005 a zaplatiť 132 000 000,-- Sk ako ušlý zisk predstavujúci výnosy z neoprávnene zadrživanej veci. V prípade nemožnosti vydania vlastníctva s plodmi a úžitkami sa domáhal uloženia povinnosť žalovanej zaplatiť istinu 135 000 000,-- Sk ako náhradu škody, ušlý zisk.

Súd prvého stupňa rozhodol tak s nasledovným zisteným skutkovým stavom a s odôvodnením. Žalobca na strane obdarovaného uzatvoril dňa 7. decembra 1991 s darcom prof. M., CSc. darovaciu zmluvu. Predmetom zmluvy bol dar v počte 10 000 000 kusov dážd'oviek v cene 2 500 000,-- Sk vrátane substrátu - biohumusu v množstve 40 ton, v ktorom boli dážd'ovky uložené, pri cene 200 000,-- Sk za substrát. Podľa obsahu darovacej zmluvy dážd'ovky spolu so substrátom mali byť v čase od 21. novembra 1991 do 6. decembra 1991 uskladnené u úpadcu P..

Predmetom sporu je jednak nárok na vydanie veci a tiež nárok na zaplatenie sumy zodpovedajúcej ušlému zisku vyčíslenému žalobcom v petite žaloby, a to za obdobie rokov 1991 až 2005. Na majetok P. bol 16. decembra 1999 vyhlásený konkurz. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že otázka uskladnenia dážd'oviek, ktoré boli vo vlastníctve žalobcu, a to na základe darovacej zmluvy zo 7. decembra 1991, je otázkou spornou. Táto skutočnosť nevyplýva ani z faktúry č. 1750/92 z 15. decembra 1992, ktorá je vystavená na obchodnú spoločnosť H. a nie na žalobcu. Nevyplýva ani zo žiadneho iného dôkazného prostriedku, napr. zo zmluvy o uskladnení, ktorú žalobca v konaní nepredložil. Žalobca neuniesol dôkazné bremeno na preukázanie svojho nároku uplatňovaného v žalobe, a preto žalobu zamietol. Súd prvého stupňa súčasne konštatoval, že žalobca nedodrжал vo vzťahu k vyčíslenej pohľadávke postup vymedzený v § 20 ods. 1 a § 31 ods. 5 zákona o konkurze a vyrovnaní.

O náhrade trov konania rozhodol súd prvého stupňa podľa § 142 ods. 1 O. s. p. s tým, že úspešnej žalovanej v konaní žiadne trovy konania nevznikli.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie s poukazom na § 205 ods. 2 písm. e/ a f/ O.s.p. a § 205a ods. 1 písm. b/, c/ a d/ O.s.p. Namietal, že súd prvého stupňa vydal napadnuté rozhodnutie predčasne, pretože mu neumožnil predložiť dôkazy, lebo ho nevyzval podľa § 120 ods. 4 O.s.p. s poučením na ich označenie. Tiež namietal, že veci, dážd'ovky a biohumus, ktorých vydania sa v konaní domáha, nie sú majetkom úpadcu, preto nemohli byť ani zapísané do konkurznej podstaty úpadcu. Nie je veriteľom úpadcu, preto sa na neho zákon o konkurze a vyrovnaní nevzťahuje. Ak tento majetok sa u úpadcu nenachádza, tak je povinný nahradiť škodu. Vytýkal súdu, že nevykonal riadne dokazovanie, lebo mu neumožnil predložiť návrh a vykonanie dôkazov listinami, svedeckými výpoveďami, aj z obchodnej spoločnosti H., ktorej spoločnosti je zástupcom. Súčasne uviedol, že úpadca v rokoch 1991 -1997 choval dážd'ovky a vyrábala z nich biolátky - enzýmy, teda mohol spotrebovať aj dážd'ovky, ktoré mal vo vlastníctve. Žiadal,

aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil a vyhovel jeho žalobe o náhradu spôsobenej škody v sume 135 000 000,-- Sk.

Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žiadala napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdiť ako vecne správne. Uviedla, že žalobca nepreukázal, že by úpadca mal mať dážďovky v množstve 15 000 000 kusov vo svojej držbe. Svoje nároky neuplatnil ani v konkurznom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) prejednal vec v medziach odvolania podľa § 212 ods. 1 O.s.p. a § 214 ods. 2 písm. c/ O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. K námietkam žalobcu uvedených v odvolaní odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že súd prvého stupňa na prejednanie veci vytýčil dve pojednávania na prejednanie veci, a to na 28. mája 2007 a 12. novembra 2007. Predvolania na pojednávania boli žalobcovi doručené v súlade s ustanovením § 115 ods. 2 O.s.p. (na prvé uložení na pošte 16. mája 2007, ktoré prevzal 28. mája 2007, na druhé pojednávanie prevzal predvolanie 31. októbra 2007), t.j. najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať. Žalobca okrem predloženia dôkazov k žalobe mal povinnosť podľa § 120 ods. 1 O.s.p. na týchto pojednávaniach označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Na predvolaniach na pojednávanie bol žalobca súčasne poučený v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p., že na dôkazy predložené a označené neskôr súd neprihliada.

Z uvedeného je zrejmé, že súd prvého stupňa procesne nepochybil predtým, ako vydal napadnuté rozhodnutie. Umožnil žalobcovi podávať návrhy na vykonanie dokazovania, čo žalobca nevyužil. V tejto časti je odvolanie žalobcu nedôvodné.

Žalobca v odvolaní žiadal napadnuté rozhodnutie zmeniť a „nahradiť“ spôsobenú škodu v sume 135 000 000,-- Sk“.

Žalobca k žalobe predložil ako dôkazné prostriedky darovaciu zmluvu zo 7. decembra 1991 a faktúru č. 1750/92 z 15. decembra 1992. Súd prvého stupňa žalobcom predložené dôkazy vecne správne vyhodnotil.

V darovacej zmluve darca síce uviedol, že dar, dážďovky sú uskladnené u úpadcu (P.), ale nepreukázal, že tento dar bol aj úpadcovi skutočne odovzdaný, preto súd prvého stupňa správne darovaciu zmluvu vyhodnotil ako nedostatočný dôkaz o existencii darovaných dážďoviek.

Faktúrou úpadca síce vyúčtoval náklady na prezimovanie dážďoviek v období od 1. novembra 1991 do 30. apríla 1992 v sume 530 000,-- Sk, ale toto vyúčtovanie nákladov

bolo určené obchodnej spoločnosti H.. Netýkala sa teda dážďoviek darcu z darovacej zmluvy.

Žalobca nepredložil žiaden relevantný dôkaz, že išlo o dážďovky, ktoré by boli začiatkom fakturovaného obdobia odovzdané darcom a prevzaté úpadcom.

Pre nedostatok dôkazov je predmetná žaloba podaná neodôvodnene. Ak súd prvého stupňa z toho dôvodu zamietol návrh, rozhodol vecne správne. Z uvedeného dôvodu odvolací súd napadnuté rozhodne podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Úspešnému žalovanému v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, preto odvolací súdu mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (§ 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e: Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 22. januára 2009

JUDr. Anna Marková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: M.

